

Literární soutěž 2022/2023

Literární soutěž 2023 - výsledky

Kategorie 1. tříd

1. Viola Chocholová 1.B
2. Mia Trusinová 1.B
3. Nikol Kulakivska 1.B

Kategorie 2. - 3. tříd

1. Matěj Čenščák 3. B
2. Kryštof Tichý 2. B
3. Adéla Svobodová 3. A, Oliver Hocke 2. A

Kategorie 4. - 5. tříd

1. Kryštof Mackovič 4.B
2. Marta Havlová 5.B
3. Karolína Dvořáková 5. A

Kategorie 6. a 7. tříd

1. Natálie Květoňová 6. A
2. Josefína Čapková 6. B
3. Viktorie Koubová 6. B, Anna Navrátilová 6. A

Kategorie 8. a 9. tříd

1. Hana Anna Mitasová 9. B
2. Háta Adamovská 9. B
3. Alois Grec 8. B

Matěj Čekšák 3.B

O perníkové chaloupce

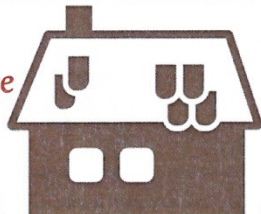
1.

Inědli komín, sředli okna. A
potom uviděli lahodně vy-
padající kliku. Byla z ní
cítit jahoda a taky výrazná
bílá čokoláda. Byla to tak
lákové, že oba domočkůsnali. A
ano, bylo to tak lahodné, jak
se zdálo. Ne, bylo to ještě
lahodnější než se zdálo! No
prostež byla to mrāmka. A

sak si řekli, že jů snů celou.
Inědli jů. Potom se ozvalo - bum!
prásk! Země se začala třást.
Dveře se otevřely a vstáhla je
do dvorníků. Mařenka se zděsila:
„Jeníčku, podívej.“ Jeníček se otočil
a zdišerně koukal na pec, ve které
byla kachle. Uvedle uviděl obří
strom celý ze sladkostí a s
velkou dírou. Jeníček do díry
skočil. A uslyšel f la la la
la la la la la la la la la

Ma + ěj Č. 3. B

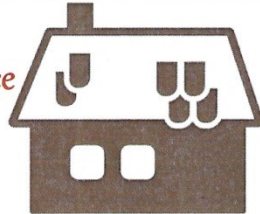
O perníkové chaloupce

2.
dej si chuťnat, nech si chuťnat,
nebudeš chutnat naspátek. Sladký
život už tě čeká v naší zemi
cukrátek. To už tam byla i
Mařenka nemá úžasem. Tolik
sladkostí ještě nikdy
neviděla. Přiběhla k nim živě
cukrátko a řeklo: "Ahoj." Jenička
se zeptal: "Jak se jmenuješ?"
Jmenuji se Vanilka, odpověděla

cukrátko. „Vanilko, co po nás
chceš septala se Mařenka.“
Abyste se bavili! Dejte si
sladkosti, kolik jen chcete. Tak
se pustili do sladkostí. Snědli
toho hodně. Pak Vanilce poděkovali.
Vanilka řekla: „Ne, já děkuju,
těd je totiž rada na mě.“ Oba dva se
proměnily v cukrátko. Jste to seřvaní, snála se
Vanilka. Lourorencim se podařilo utéct dívou ve
stomě spěš. I lastně došli domů za tatínkem.
A už nikdy nejedly sladkosti.
konec

O perníkové chaloupce

*

A jak se jim zachřelo tak se
snídli. A najednou otevřela
krkavá paní. A pozvala je dál. A
řekla no mám taky trochu
bínek. Ale se nevádí posadíte se a
jestli jste hladoví tak se nevádí.
Umím se napravit. Dám vám
perník. A pak je pustila. Ale
oni se neměli jak se dostat
domů. Ale Jeníček si vzpomněl
že má v kapse zvířačku a tak

jí nafouknul a řekl marence
ať se ho chytne. A marenka
se ho chytila a ony všichni
jak se všichni pozorovali spozorovali
chaloupku ve které bydlí a
tak se spustil dolů.

Co se stalo, když jsem vyhrál

Hana Anna Mitasová

Byl únor. Stromy byly posypané sněhem, rybníky zamrzlé a školy zavřené. Nebylo totiž uhlí. Nikomu z mého okolí, až na naše rodiče, to nevadilo. I když teprve před pár dny skončily zimní prázdniny, pár dalších dnů volna nikomu neuškodilo.

Toho únorového rána jsem se probudil do slunečného dne. Z okna jsem se koukal, jak se třpytí sníh na cestě. Dnes bude dobrý den. Sešel jsem schody do kuchyně. Maminka už dávno připravovala snídani, chleba s domácí marmeládou a bylinkovým čajem, a do toho držela Marušku na boku. Potichu si zpívala písničku, aby nikoho neprobudila.

„Dobré ráno!“ vykřikl jsem a sebral mamince jeden z namazaných chlebů.

„Ty máš ale dobrou náladu.“ usmála se na mě.

„Můžu dnes na rybník?“ zeptal jsem se. Věděl jsem, co odpoví. Maminka by mi nikdy nic takového nepovolila. Obzvlášť po loňské nehodě, kdy jsem se málem utopil v mrazivé vodě.

„Pročpak ne? Alespoň nebudeš s Honzou dělat blbiny tady doma.“ Opravdu mi to povolila? Čekal jsem zakázání, možná i další výklad o tom, že v zimě nesmím poblíž rybníka. Ale povolení jsem nečekal.

Rychle jsem spolkl poslední sousta chleba, zapil jsem ho bylinkovým čajem, a utíkal jsem se převléct.

„Vem si ještě jednu šálu.“ Maminka mi do rukou dala pletenou šálu, z které mě vždy svědí celý krk.

„Vždyť se ani nebudu moct hýbat.“ stěžoval jsem si.

„Chceš, abych tě tam pustila?“ Kývl jsem hlavou. „Tak si ji vem.“

A tak jsem si šálu kolem krku omotal. Štípala mě, ale k rybníku jsem chtěl jít, takže jsem to přežil.

U rybníka už na mě čekali kamarádi. Tomáš, Jirka, Matěj, Evunka a Anežka. Všichni už si na nohy nasazovali lední brusle a zkoušeli se udržet na ledu.

„Počkejte!“ křičel jsem na ně z dálky. „Už běžím!“

„Tak si pospěš, ať nám ten led neroztaje.“ zavtipkoval Tomáš

Bruslili jsme, koulovali se, hráli hokej s větvemi. Po pár hodinách už jsme ale neměli energii a sedli jsme si na kopec poblíž rybníka. Evunka pletla Anežce copánek a při tom si prozpěvoval písničku. Evunka byla krásná, i když v té době jsem si to nechtěl přiznat. Holky jsou divný. Holky se mi nemůžou líbit. Samozřejmě jsem věděl, že se Anežka líbí ostatním klukům v naší partě, ale oni snad o mém malém zalíbení v Evunku nevěděli. Ne, že bych se styděl, že se mi líbí zrovna ona, ale už jen ta věc, že je holka, to dělala nemyslitelné. „Až vyrostu,“ říkal jsem si. „Až vyrostu, tak si ji vezmu za ženu.“

„Hoši...“ začal Jirka. Evunka si odkašlala. „A dívky.“ Zasmáli jsme se. „Rozhodl jsem se vyhrát. Kdo si troufne se mnou soutěžit?“

„Záleží v čem?“ řekl jsem.

„Ty bys soutěžil, Vojto?“ zeptal se překvapeně Jirka. A já jsem se jemu překvapení nedivil. Nikdy jsem nesoutěžil. Důvod byl prostý, nikdy bych nevyhrál.

„Ano.“ Všichni překvapeně zalapali po dechu. Dobře, možná nezalapali, ale alespoň tak jsem si to představoval.

„No dobře,“ Jirka si začal protahovat nohy. „Tak se ukaž, Vojtěchu.“

„A v čem, že se soutěží?“ zeptala se Evunka.

„V tom, kdo jako první doběhne k rybníku.“ prohlásil hrdě Jirka.

„Co vyhraju, když vyhraju?“ zeptal jsem se. Ne, že by byla výhra mou jedinou motivací, ale uznejme, byla.

„Kdo vyhraje, bude si moci něco přát a my ostatní mu to musíme splnit.“ To se mi líbilo, mohl jsem si přát cokoliv. Třeba nové cvrnkací kuličky, nebo lepší větév na hokej, nebo... nebo bych si mohl přát, aby mi Evunka dala pusu.

„Dobře.“ Potřásli jsme si s Jirkou rukou a postavili se na startovací čáru, kterou mezitím nakreslila Anežka větví.

„Připravít, pozor, teď!“ odpočítal Tomáš a my jsme se rozeběhli. Z kopce to bylo jednoduché. Po sněhu jsme se skoro až klouzali. Chvilí jsem měl před Jirkou dokonce i náskok, což mě velice potěšilo, protože jsem mohl vidět Jirkův naštvaný obličej.

V cílové rovině jsme s Jirkou drželi stejné tempo. Když už jsme byli přibližně pět metrů od cíle, Jirka se napřáhl a podkopl mi nohu. Upadl jsem na zem, jen tři metry od cíle a Jirka vyhrál.

Celý zbytek party přiběhl k nám a začal Jirkovi gratulovat.

„Jirka vyhrál! Jirka vyhrál!“ začali skandovat. Teda, všichni až na Evunku. Ta mi místo skandování podala ruku a vytáhla mě ze země.

„Běžel jsi hodně rychle.“ snažila se mě ukonejšit. V tuto chvíli mi bylo jedno, že jsem nevyhrál. Klidně bych nevyhrál ještě stokrát, jen aby mě Evunka držela za ruku.

„Co si přeješ?“ zeptala se Anežka Jirky.

Jirka chvíli dělal, že přemýšlí, a pak řekl: „Chci, aby mi Evunka dala pusu.“ Polkl jsem a podíval se na Evunku. Vypadala stejně překvapeně, jako já. Ne, takhle to nemá být, Jirkovi se má líbit Anežka. Evunka, chvíli přemýšlela, dokud ji Jirka nepřerušil.

„Je to moje přání“ řekl s úsměvem. Myslím, že to Evunku přesvědčilo, jelikož je čestná. Pomalu došla těch pár kroků a zastavila se před Jirkou.

Pokud se mě ptáte, jak to bylo dál, tak to Vám nepovím, protože v tu chvíli, co se Evunčiny rty blížil k Jirkovým, zavřel jsem oči. Nebyl to dobrý den. A ty další dny také dobré nebyly.

Byl únor. Stromy byly posypané sněhem, rybníky zamrzlé a školy otevřené. Vláda se totiž poučila a udělala velké zásoby uhlí.

Toho únorového dne jsem se probudil do slunečného dne. Z okna jsem se koukal, jak se třpytí sníh na cestě. Dnes bude špatný den. Sešel jsem schody do kuchyně. Maminka s babičkou už dávno byly vzhůru už od včera od večera pekly svatební koláčky.

„Dobré ráno.“ řekl jsem a sebral jeden koláček z krabice.

„Vojto, alespoň předstírej, že máš dobrou náladu.“ řekla mi maminka a podala mi talíř s namazaným chlebem.

„Pořád nemůžu uvěřit, že jsem kvůli tomu musel přijet až z Prahy.“ Zakousl jsem se do tvrdé kůrky chleba.

„Já myslela, že jsi tu hlavně kvůli Evě.“ Polkl jsem. Ticho se zmocnilo kuchyně. Babička se radši otočila zpátky ke koláčkům.

„Ano, možná tu jsem kvůli Evě, ale hlavně tu jsem, abych zase viděl celou partu pohromadě.“ Maminka se na mě podívala pohledem, který říkal: „Já vím, že lžeš.“

Dojedl jsem chléb a šel se připravit.

Kolem desáté hodiny už byla většina pozvaných v kostele. Svatba byla v Libušicích velká událost. Vždy se sešla celá ves a oslavy probíhaly až do rána.

U oltáře jsem viděl Jirku. Kolem něho stál Tomáš s Matějem a upravovali mu kravatu. Měl jsem to být já. Já jsem měl být ten, kdo stojí u oltáře, koho uklidňují kamarádi, že nezkazí své sliby.

„Vojto!” ozval se za mými zády povědomý hlas. Otočil jsem se a uviděl jsem Anežku. Podle jejího velkého břicha jsem poznal, že je v očekávání. Na její a Tomášově svatbě jsem nebyl. Vymluvil jsem se na zkoušky na univerzitu, i když ve skutečnosti jsem jen ležel celý den v mém pokoji na ubytovně a přemýšlel jsem, jestli bych neměl nastoupit na vlak do Libušic. Nakonec jsem to neudělal, nesnesl bych vidět Evu.

Nechtěl jsem se účastnit ani této svatby, ale když mi přišla pozvánka, kterou pro mě vlastnoručně napsala Eva, nemohl jsem odmítnout.

„Anežko!” usmál jsem se a objal ji, i když přes velké těhotenské břicho to šlo ztěžka.

„Nebudu lhát, jsem překvapená, že jsi dorazil.” řekla Anežka. Nevěděl jsem, jak odpovědět. „Asi nevíš, kde by mohla Evunka být?” zeptala se.

Bylo mi divné, že tu nikde není, ale myslel jsem, že se obléká do svatebních šatů.

„To bohužel nevím.” řekl jsem. Anežka si povzdechla. „Mám ti ji pomoci najít?” zeptal jsem se.

„To bys byl moc hodný.” usmála se Anežka.

Pár minut jsem chodil po vesnici. Jelikož Libušice nebyly tak velké, netrvalo mi dlouho, než jsem prolezl každé zákoutí. Pak jsem si vzpomněl. Je místo, kam jsme chodili, když jsme potřebovali mít prostor myslet. Místo, které bylo bezpečné, i když ironicky bylo uprostřed opuštěné krajiny. „Tam by mohla Eva být.” pomyslel jsem si. Došel jsem k rybníku. Rozhlédl jsem se kolem sebe. Uviděl jsem bílý závoj, jak létá ve vzduchu na samém vrcholku kopce. „Eva!”

Vyšel jsem nahoru. Eva seděla v bílých svatebních šatech, kolena u hrudi a rozmazaná řasenka.

„Ahoj.” řekl jsem monotoním hlasem. Jak mluvit s člověkem, kterého jste pět let neviděli?

Eva si odhrnula závoj z obličeje a podívala se na mě. V jejích očích jsem viděl překvapení.

„Ahoj,” odpověděla s pláčem v hlase. „Jak si mě našel?”

Sedl jsem si vedle ní na sněhem pokrytou zem. „Nebylo to zas tak těžké. Příště více přemýšlej, kam se schováš, jestli nechceš, aby tě někdo našel.” Potichu jsme se zasmáli.

„Vojto,” otočila svůj obličej na mě. „Já si ho nechci vzít.” začala vzlykat.

„Cože? Ale vždyť za dvě hodiny je obřad.”

„Já vím!” řekla Eva zoufale.

„Tak proč jsi řekla ano?”

„Protože jsi tu nebyl,” zvýšila hlas. Trochu jsem se lekl. „Nebyl jsi tu, když jsem ti chtěla říct, že tě miluju. Byl jsi na univerzitě, což je samozřejmě dobré pro tebe, ale já tu byla sama. Chtěla jsem být s tebou. Jediný, který tu zůstal a který o mě projevil zájem byl Jirka.”

Je to pravda? Milovala mě? Přísahal bych, že když jsem ji naposledy viděl, měla ráda Jirku.

„Proč jsi mi nic neřekla?” zeptal jsem se.

„Nechtěla jsem být odmítnutá. Navíc jsem nechtěla, aby se rozpadlo naše přátelství.” pousmála se.

„Evo, ty blázne, kdybys mi to řekla, nestál by dnes u oltáře Jirka, ale já. Už od té doby, co tě znám, jsem tě miloval. Nebo, nebyla to vždy láska, ale vždy ses mi líbila. Čekal jsem, až bude vhodná chvíle, ale když jsem byl odhodlaný, dala si pusu Jirkovi.”

„Ty jsi mě miloval?” zeptala se.

„Samozřejmě. Jak bych nemohl?” Začala se smát. Její smích byl tak nakažlivý, že jsem se také rozesmál.

„Pojďme utéct!” řekla Eva se seriózním hlasem.

„Cože?” nevěřil jsem svým uším. Chce utéct? Vždyť na ní v kostele čeká přes čtyřicet lidí.

„Říkám, že chci utéct. S tebou.” Tohle se mi musí zdát. Je to sen.

„Tomu rozumím, ale co Jirka?”

„Jirka si mě chce vzít z lítosti. Nikdy nechtěl mě, jen nad tebou chtěl vyhrát.”
Teď, když to Eva říká, to dává smysl. Co když Jirka nikdy Evu nechtěl, jen mě chtěl porazit?

„Máš zabalené kufry?” zeptal jsem se.

„Ne, ale to nevadí.”

„To pojedeš takhle?” podíval jsem se na její krajkové svatební šaty.

„Ano.”

„Evo, ty jsi vážně blázen.” Začali jsme se znovu smát.

„Hochu, rozhodla jsem se vyhrát, troufneš si se mnou soutěžit?”

„Ano.” Připravili jsme se na pomyslnou startovní čáru a začali odpočítávat.

„Připravit, pozor, teď!” Rozběhli jsme se z kopce dolů. Eva si občas šlapala po šatech. Připadalo mi to nespravedlivé, a tak jsem zpomalil. Doběhla tak k rybníku jako první.

Celý udýchaný jsem se zeptal: „Co si přeješ?” Eva se pousmála.

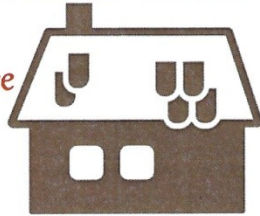
„Tohle.” položila mi dlaně na tváře a políbila mě na rty.

Když jsme seděli ve vlaku směr Praha, já v černém obleku a Eva ve svatebních šatech, nemohl jsem nemyslet na to, jací jsme oba blázni. A i přesto, že to několik let trvalo, musím uznat, že jsem konečně vyhrál. Vítězství je sladké.

napsal Eliška Kocová 2.4.

O perníkové chaloupce

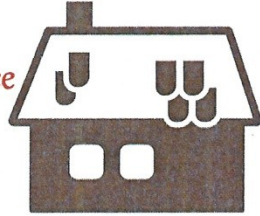
Ob chvilce se ozvalo z chaloupky. kdo pak je tu? Mařenka s Jeníčkem se ami nepohnuli. Z chaloupky vstoupil klavír pán s vousy. a na klavíř měl housle. Jeníček pošepal Mařence. Užijte se to pán král. Mařenka vášně pokřivala klavírem. Co tu chceš? Jeníček mu hned začal

O perníkové chaloupce

vypověděl co se jim stalo. O
slí maceše. jak je rodiče ne-
chly v lese. A jak dorazily
sem. To mi je líto řekl král.
Já zase byl na lovu. Jzdím
sem protože takhle je moje lo-
vecká chata. Ale v lese jsem
ztratil koně. A někdo mi
vyloupil chatu. A nemám na
nového. A proto se nemůžu vrátit

O perníkové chaloupce

líst domů. Tu se v lesa vino
řila babka a měla kápry.

Proto jí nebylo vidět do obli
čej. Šla dál a dál. Zastavila
se několik kroků od nich.

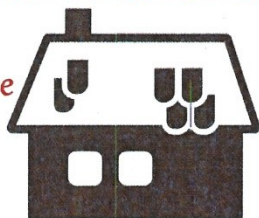
Pak si undala kápry pak
viděli do jejího obličej. Byla
to strůva. Měla na ruce
krásně dlouhé drápy. Král
vstáhl leh střelil strůvu

O perníkové chaloupce

ji to nějak nezvanilo. Král
řekl je z kamene. Jeníček s
Márinkou se strašně bály.
Jeníček nakonec řekl královi
sehní do toho stromu. Král
to udělal a bác strom
ležel na zemi. Potom sliv-
na zmizela. Jeníček se potom
prohásel kolem chaloupky ná-
hle našel na zemi krásnou

O perníkové chaloupce

hověí groš. To je hodně pe-
níz. Jeníček nakonec ho
daroval královi, aby si mohl
koupit koně. Král se sa-
mádoval a řekl moc díky-
ju Jeníčku a Mařenko. A
řekl už musím jít a šel.
Jeníček s Mařenkou nakonec
našli cestu domů. Mařenka
chvilu začala přestírac

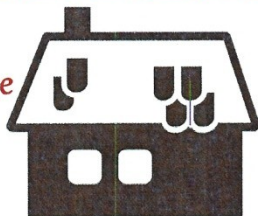
O perníkové chaloupce

še po nich strašně slýská-
lo. A šel chudě dále. po
jednom měsíci se u chalou-
pkor zastavil král. Byl
to ten kterého ženich s
Marienkou snal. Nechal
uvěznit macechu. A dal
sádkový hodně peněz.

Šel si koupit nový
dum vzal si urozenou

O perníkové chaloupce

dámu a mněly se
na dále dobře.

O perníkové chaloupce

Adéla Lvobodová

3.A

...Když se děti dostaly nasedly, tak si
lehly na pec a usnuly. Když se probudily, tak se
lehly, protože si je prohlíšel velký, hluboký
velký tvor. Po chvíli slyšel tvor vykřikl:
„Ahoj já jsem Threk. Jak se jmenujete vy a co
tady děláte?“ „Já jsem Jeníček a tohle je
moje sestra Mářenka“ řekl vystrašeně Jeníček
Vtom do domečku vstoupila ošklivá čarodějka a
řekla: „Ahoj děcka.“ Threk se rozesmál a
řekl: „Tohle je moje manželka Fiona, asi

se vrátila se svých zbesilých nákupů."

Fiona se reptala, co potřebují. Mářenka řekla:
že se ztratili a že by potřebovali dovést
zprávy domů. Fiona se zasmála a řekla:
"Nasedněte si na koště a jedem." dorazili domů.
Dorostep, ihned macechu vyhnal z domu a
od té doby si žili šťastně až do smrti.

Popletená pohádka: Karkulka v Džungli

Josefka Čapková 6.B

Bylo krásné ráno a karkulka se rozhodla že půjde navštívit svojí babičku a donese ji oběd. Jenže tam kde stával les teď nebyl, ale místo něho tam byly palmy, zvláštní stromy a rostliny, ale zvířata tam byla stejná jako předtím. Karkulka to to stále nepochopila, ale rozhodla se že to tam půjde prozkoumat a cestou zanesle oběd babičce. Venku byl krásný letní vánek a bylo horko. Tak místo toho aby si karkulka vzala čapeček a červené šatičky, vzala si vínově zbarvenou sukni bílé tričko a na hlavu si vzala čelenku. Zbýval košík, oběd a může vyrazit.

Když karkulka vešla do lesa nebo spíš do džungle hned cítila že něco není v pohodě. Nevšímal si toho a šla dál. Potom ale viděla vlka a lva jak jdou spolu po cestě a baví se. Vlk a lev ke karkulce zamířili a podivně se na ni dívali. Karkulka si myslela že mají hlad ale vlk a lev ji jenom pozorovali. To se karkulce nelíbilo když..... vlk a lev ji rychle popadly a utíkali s ní. Karkulka se jim snažila vysmíknout ale nešlo to. Co s ní teď bude? sežerou ji? Ale najdou zastavili a vzali ji někam do skrýše.

Potom ji opatrně položili na zem a začali na ni mluvit. Karkulka udiveně celá rozklepaná na ně koukala a nic jim nerozuměla. Když najednou vlk něco špitl lvovi, pak oba dva začali mluvit lidskou řečí. To karkulka už neunesla a omdlela. Když se probudila vlk ji podal džbán vody aby se napila a podal jí i nějaké ovoce. Bylo moc dobré ale teď k věci. Nejprve se jich Karkulka zeptala jaktože mluví a oni ji odpověděli že tu noc kdy se les přeměňoval na džungli dostali i schopnost mluvit lidskou řečí. Karkulka byla pořád zmatená. Tak a teď ji vlk a lev začali všechno vyprávět: V noci, když byl úplněk všechno se začalo měnit les, rostliny, počasí a přibyla některá cizokrajná zvířata. Jenže jednoho jelena to proměnilo v masivní zrůdu. Vyrostl tak o metr, zčernaly mu chlupy vyrostly parohy a začal všechny pobíjet. Nevíme proč se mu to stalo, byl to hodný jelen. Karkulka se zeptala proč jí unesly? k čemu jim to je? A oni odpověděli:

„když se jelen přeměňoval, na jezírku byly podivné obrázky“. Člověk, lev, vlk a oheň. Myslíme si že to znamená že my tři máme zachránit les. Tak hurá do toho zařval lev. A v tu ránu u skrýše někdo byl. Sakra, řekl vlk. Proč vždycky tak ječíš zeptal se lva, teď nás kvůli tobě zabije ten masivní jelen. Karkulka neváhala popadla vlka a lva a řekla jim ať za ní běží. Všichni tři běželi a jelen jim byl v patách. Karkulka nestíhala a tak ji lev vzal na záda. Běželi a běželi a pak lev někam ostře zatočil. Vlk to málem nestíhl. Lev vyskočil na skálu vlk za ním. Naštěstí jeleni neumí šplhat po skalách. Tak a dost řekla Karkulka. Jestli chcete abych vám pomohla, musíme jít prvně za mojí babičkou. Cože? vyděsily se vlk a lev. Ano, moje babička bydlí na konci lesa a mohl by ji ten jelen zabít. A to nechci, takže prvně půjdeme za ní a pak vám pomůžu. Oba dva na to kývli. Šli a šli a někdo na ně volal, byl to malý holub. Holub jim řekl že má pro ně novinku když ho vezmou sebou. To se nelíbilo vlkovi a začal mu vyhrožovat že ho sežere. Karkulka se na něho vražedně podívala a vlk přestal. Tak, co máš tak důležitého na jazyku holube. A holub spustil. Takže když jelen někoho napadne nezabije ho ale ta oběť se promění taky v zrůdu. Musíme si dávat pozor a zrychlit. Fajn tak jdeme. Byly jsme u babičky vzali jsme ji sebou a běželi jsme k jezírku. U jezírka byla nápořád ale v jezírku byla nakažená ryba jelenem, naštěstí se ostatní ryby schovali. Musíme tu rybu nějak vylovit a přitom se jí dotknout. Babička opatrně vzala rybu na list a hodila ji pryč. Tak a někdo se může jít potopit pro tu nápořád.

Jediný kdo ale uměl plavat byla Karkulka takže skočila do vody a hledala něco co vypadalo jako nápověda. A našla. Byl to malý Papír. Karkulka vyplavala nahoru a zvolala mám ho. Babička se podivně usmála ale karkulka to ignorovala. Tak co tam je napsaný zeptala se babička. Bylo tam jen že máme jít k myslivně. Nic dalšího tam není. Ale holub si všiml malého písma dole v pravém rohu. A tam bylo napsáno ať si cestou k myslivci vyrobí nějaké štíty a vezmou si klacky na obranu. Tak každý si vyrobil štít vzal si jeden klacek a šli. U myslivce na ně čekal jelen a pár dalších zvířat. Jelenova strana byla děsivá. Všichni jsme se hrozně báli a nevěděli co se stane za pár minut. Jenom babička byla v klidu, vlastně celou dobu byla nějaká v klidu přišlo mi to zvláštní. Myslivec nám řekl že nás teď bude čekat boj o celou džungli. Když vyhraje jelenova strana může si dělat co chce a zařídit si celou džungli podle sebe. A když vyhraje karkulky strana, může z celé džungle proměnit zase les. Jenže celý boj má podmínky, zapálí se kolem vás ohnivý kruh a vy ho nesmíte opustit řekl myslivec. Takže připravte se všichni na boj a: TŘI- DVA- JEDNA! Do boje! Tak a peklo začalo řekla si karkulka sama pro sebe. Nejdřív jelen zaútočil na vlka, ten se ale bránil takže se mu nic nestalo. Potom sousedova slepice zaútočila na holuba a holub to taky zvládl. Na vlka zaútočila liška. Chvilku se prali a potom jí vlk vyhodil z kruhu, takže vypadla. Lev přepral jelena, karkulka kočku, babička zajíce a holub slepici. Vyhráli jsme zvolala nadšeně Karkulka. Potom zhasl ohnivý kruh a džungle se pomalu začala měnit na les. Zmutovaná zvířata se taky začala proměňovat zpátky. A na Karkulku, Vlka, Lva a holuba čekala odměna. Každý si mohl vybrat to co si nejvíc přeje. Například lev si vybral zůstat v lese. A potom přišlo největší překvapení. Babička jim pověděla že to byla jenom taková bojovka a že nečekala že to všichni budou brát tak vážně. Zasmála se a odešla. Nikdo to nechápal a nikomu to nepřišlo nějak vtipné. Ale jak to babička udělala? Že by to byla nějaká kouzelnice? To už se karkulka od babičky nikdy nedozvěděla.

KONEC

Co se stalo, když jsem vyhrál

Háta Adamovská, 9.B

Konečně tu stojím.

Pohled na okolí ze shora je zvláštní, připadám si, jako bych nad ostatními rázem měla velkou moc. A to tady nikoho ani neznám.

Ostrá záře reflektorů mě oslepuje, a tak se s přivřenýma očima snažím v davu najít tátu. Chci vidět jeho pyšný výraz, ten výraz hrdosti, který jsem na jeho tváři ještě neměla možnost spatřit.

V rukou křečovitě svírám kovovou medaili, jako by to byla jediná věc, která mě drží na nohou. Jako jediný pevný úchyt ve tmě.

Zlatá barva se mi ale líbí. Té stříbrné jsem si užila až až.

“Úsměv!” zvolá na nás fotograf a já se pokouším nasadit co nejzářivější výraz.

Měla bych být šťastná. Tohle byl můj sen. Tohle je můj sen.

Koutky úst se mi vytáhnou až k uším. Fotograf stiskne ještě několikrát spoušť, a když už si myslím, že mě pusa nemůže bolet více, poděkuje nám a odejde.

Ve sportovní hale panuje velký hluk, který mi silně bije do uší. Po chvíli si na něj ale zvykám a uvědomuji si, že je vlastně příjemné, když vám něco utlumuje myšlenky. V tomhle chaosu se mi ani nechce přemýšlet.

A tak se zaměřím na svoje pocity, kterým jsem se teď už dlouhé měsíce vyhýbala. Neměla jsem na ně prostě čas. Pro mě a moje rodiče poslední dobou neexistovalo nic jiného, než tahle atletická soutěž. Trénink tohle, trénink tamto... Už mi z toho začalo hrbat.

Občas, když mám pochmurnou náladu, mi do hlavy přicházejí zvláštní myšlenky. Představuji si, jaké by to bylo, kdybych s atletikou prostě nadobro sk-
“Leuško!” vykřikne na mě můj táta, který se rychle prodírá davem až ke mě.

Poznám ho vždycky, a to i z velké dálky. Jeho vypracovaná postava je nepřehlédnutelná a jeho úzký sportovní dres zvýrazňuje každíčký sval na jeho těle. Kdybych ho neznala, možná bych z něj měla i strach.

“Leuško, mám pro tebe proteinový shake a pár kousků mrkve,” říká, zatímco mi dává mokré pusy na tvář a objímá mě svým zpoceným tělem. Výraz pýchy zatím nikde.

“Víš, tati,” začínám opatrně, protože nechci promarnit svou šanci, “mě napadlo, jestli bychom si dnes nemohli dát nějaké *opravdové* jídlo. Však víš, když jsem vyhrála? Nebo chvíli volna?”

Na jeho tváři se začíná objevovat zvláštní výraz plný nepochopení a uražení. Vypadá trochu jako zvíře v zoo, které právě zjistilo, že celý svůj život žije za sklem.

Tázavě nadzvednu obočí, a mám na to taky zlaté právo. Však jsem byla nejlepší. Nejlepší z nejlepších. To mu to ještě pořád nestačí?

“Holčičko, musíme tě držet ve formě, aby jsi někdy něco *opravdu* dokázala.”

Začíná ve mně bublat vztek. Už nejsem žádná holčička.

Nakonec ze mě ale vyleze jen něco ve smyslu: “Dobře tati, tak pojedme domů.”

Seskakuji z nejvyššího stupínku a následuji otce. Je až absurdní, kolik úsilí musíte dát tomu, abyste se na něj vyšplhali. Kolik hodin spánku kvůli němu musíte promeškat, kolik potravy nemůžete sníst a kolik času musíte obětovat jen pro jeden jediný moment.

A po pěti minutách slávy z něj jednoduše seskočíte dolů.

A je hotovo. Pokud máte štěstí, jste vysvobozeni. Tento nekonečný koloběh vás už nečeká a můžete si jednoduše dělat to, co chcete.

Při téhle vidině se na chvíli zastavím. Zavírám oči a představuji si, jak si užívám volný víkend s kamarády. Jak si nastavuji budík na desátou. Představuji si chuť kávy, ten pocit, když se mi horká tekutina dostává krkem až do břicha.

Představuji si, jak se postavím svému tátovi.

“Tati?” volám na něj přes dav lidí a snažím se ho doběhnout. Na tváři mi pohrává úsměv a směsice adrenalinu z toho, co se chytám udělat.

Poznal, že se něco stalo a nechápavě se otočí.

“Co se děje?”

“Nic moc, jenom jsem ti chtěla oznámit, že končím s atletikou.”

Zářivá Tíla

Autorka: Katarína Havelková
5.B

Uvítám vás, že naše planeta má spoustu zemí. Asi mě jste někdy byli za hranicemi Česka. Většinou na to potřebujete pas. Ale napadlo vás někdy, že svět je na zemi více, než si myslíte? Třeba ten pohádkový. A o tom si dnes budeme povídat. Pohádkové postavy žijí celý život ve své knize - pohádce. Každá pohádka má svojí vlastní dvostránku. Přes kterou se nedať dostat. Ještě se to nikdy někomu nepovedlo. Teda vlastně ne do dnes. Začalo to brzy ráno. Bylo krásné slunečné ráno a slunce hrálo. (Teda ve skutečnosti bylo 6 hodin ráno tmě jako v pytli a zima jako v mrazáku, ale to vynecháme). Křemílek i Vochomárinka spali jako dudci. Když v tu ránu je něco vzbudilo. Znělo to skoro jako kdyby někdo vstýkal. Obě dva si vyměnili vyděšené pohledy. „Kdo to je?“ Zeptal se zotichu Vochomárinka. „Přijďme otevřít!“ Zeptal se ještě zotičejší. „Hele neptej se a běž otevřít!“ Zavolal Křemílek. „Tak to teda ne! Otevřít přijdeš ty“. Po chvíli dohodavání se domluvili, že přijdou spolu. Pomalu se plíží směrem ke dveřím. Dveře vydají vzrůný zvuk. Pomalu nahlédnou za dveře. Ale světe div se nikdo tam nestál. Ale velkýot nůstával. Spíš naopak byl hlasitější a hlasitější. Křemílek a Vochomárinka se pustili do hledání. Zjistili že velkýot vycházel z kůže. Křemílek opatrně vyhrnul listy kůže tak,

aby bylo vidět kdo se za ním skrývá. V krově seděla holčička. Měla hebké zářivě blondaté vlasy dlouhé po kotníky. Na sobě měla hedvábné šaty bílé jako pavučinky. Oči měla čiré modré a uplakané. Kolem hlavy měla uvíznutý věneček z kopretin. Byla schoulená do klubíčka. Když uviděla Krémilku a Vochomůrku tak se prudce zvedla. Utřela si slzy a prohlásila: „Mé jméno je Amálka, víla Amálka. Pocházím ze strany číslo 323-324.“ Prohlásila a lehce se uklonila. „Dobry den přejem viščená Amálko vílo Amálko. Právě se nacházíš na straně číslo 38-39.“ „Cože?!“ Zaječí překvapeně Amálka. „Tak daleko! Jak se dostanu zpátky domů?!“ Zamatkuje Amálka. „Neboj však my něco vymyslíme.“ Uklidní ji Vochomůrka. „Ale na to vymýšlení potřebujeme nějaké klidné místo.“ Prohlásila Krémilka a mluví na Vochomůrku. A vyrazí směrem k jejich lavičce a záhonkům. Když se všichni posadí, tak si Vochomůrka všimne, že jejich Fiala mchla. A tak šel pro semínka aby zasadil novou. Do konce i Amálce dovolil, že si ji potom může utrhnout. Když ji konečně zasadil, tak se chytli za ruce stoupli si kolem ní a začali zpívat: „Květo, květo, semínko holala bude z tebe Fiala.“ Potom už bylo vidět jak rychle roste. Když už byla Fialou tak přestali zpívat. Amálka si k ní klekla, utrhla a přivoněla si k ní a pronesla: „Kéž bych teď byla doma.“ Najednou se něco začalo díť. Květina začla zlatavě zářit jako slunce. Postupně zářila víc a víc už nic nebylo vidět. A když zářivá ustala tak zjistili že stojí u tmavém hustém lese. „Kde to jsme?“ Běsptá vyděšeným hlasem Vochomůrka. Nikdo neodpoví. Měli pocit jakoby někdo sledoval. Krémilka nahlas polkne. A z ničeho nic jim do cesty skočil velký chlupek vlk. A pronesl: „Ahoj dětičky kampank kráčíš s

Hm koší... No počkat. Co je tohle za vtip? Kde je Karkulka"?
 "Jo asi nebude tvoje pohádka" Prohlásí Vochomárka
 smněkem k Amálce. "Za to můžet ta kytky"! Vykríkne
 Amálka. "To jsem v blázinci nebo co"? Zasmatní vlk. Ale nikdo
 ho ani nevymá a dál se spolu baví. "Tak to skusíme
 znovu" Napadne Krcmíka a začne fialu. "Fialo prosím ať
 jsme u Amálky v pohádce na straně 323-324". Řekne
 a fiala zase začne zářit. A ocithom se na květinové
 louce. "Vědyť to je moje květinová louka". Zvolá
 šťastně. Ukloní se a oběma druhům poděkuje. Potom
 ně je vidět jen záře z fialy. A je to všechno
 jako kdyby se nic nestalo. Je totiž krásné sluneční
 ráno a slunce hřeje. Krcmíček a Vochomárka
 spí jako dádci. Nic je nebude. Nic přesto jsou
 slyšet zvuky. Takové zvonivé jako kdyby někdo zvonil na
 zvonet.

POHOTA NA' Pohádka

5.4

Jak se Locika odcidila v karkulce

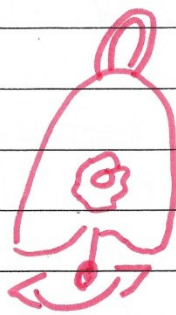
Jednoho slunečného večera, Locika chystala ke spánku. Kdys se Locice zavřely oči a usla. Locika se probudila a zničeho Nic se odcitla v karkulčiném malinkém pokojíčku. starostlivá maminka karkulky si ani nevšimne toho že se karkulka shocikon prohodily. A pošle Lociku popřít dědečkovi k svátku. Dala jí Halské víno a Belgickou čokoladu a nezapomeň natřít kyticí, řekla maminka. Jo a nezapomeň v lese se pohybuje vlk to už ale Locika byla přič. Locika místo kvonavých kyticí a utrhla jedovatou Mychomůrku. "Jdeš lesem a najednou potká vlka" "Je to je ale krásný pesek. Pesek říká "jestli chceš zvedat mě ke tvému dědečkovi" "to ale není můj dědeček" říká Locika. ale jo jdu za ním, odpoví Locika. o 30 min později. "Tak a jsme tady" "odpoví vlk. "děkuji ti pesku" "odpoví Locika "za opnutí se dojdě ohřát do vnitř" "ok" "vejdou do místnosti" "Dědeček ale sdí" ~~Locika~~ Locika mu tam nechá koš plných dobrot a odejde. "VLK jí chce sníst Nastaví pusu a Locika se otopí a začne utíkat.

Autorka: Kateřinka Dvořáková

Spisovatelka: Anetka Buzanovská

Běží! Jako o závod a najednou ~~uvidí~~
vběhne do Portálu který vede do její
Pohádky a dveře byly pryč to ale Ločika
nevěděla. ~~~~~ Vedle mě se
odcítla tak si postavila a představila se
jako červená karkulka. A pak jsem se pře-
dstavila jako ločika já. Šli jsme spolu
portálem dál a procházeli jsme kolem
spousty dalších pohádek. Vyděli jsme: Káta
a šku bánek, Penhikova chaloupka, Šípková růženka,
Maxi pes Aik, Popelka, Zlatovláska, Křemílek
Mnichomůrka. V jedné se nám tak zablýsklo že
jsme do ní vešli, byla to pohádka o lvím králi.
vešli jsme do ní ale hned jsme chtěli pryč.
ale portál nikde, tak jsme se vydali na
procházku a najednou jsme vyděli lvi
kteří moc přátelsky ne vypadali. Blížili se
k nám ale my byli na pokraji skály. Nemohli
jsme dělat nic jiného než skočit
dolů zeskály. Padaly jsme a najednou
jsme každá odcítlý ve své kůži.

KONEC
ZVONEC

Jméno:

Kryštof Mackovík

Třída:

4.B

Datum:

2. února

Literární soutěž – téma:

Příběh pohádkové postavy

Curcena si kankulka vyjde y domečk Wapi
si ne rešimne chuj pojícího budulínka
a jde k lesu. Tady to nemá s takhle do
doma ne vy pda se řekne si kankulka a
jde dál. Vez jde do lesa vykrucuje si
no řeší ně když v tom upidela na ně-
sínce uhánět lišku. A to kankulky nos-
hodilo. Máim přece poškal vka "řekne si
nakonec si pomysli řekne se, asi ona
mocněl a jde klidně dál. Líška která
sotva videla a byla bavešerá si před
pomysli, hle budulínka a jak daleko od
chaloupky aspoň mi to ušetří tu dlouhou
cestu. Lidíš kříd spustí. Budulínka nej-
mi křídky no vorim se na očásku. Kanku-
ka vykukla oči. Líška se uklonila řekne
si ale nahlas odpoř. "Líško. Líško, jak
saprve nejsem řádný? Budulínka a ya durt h-
řádný ~~by~~ kříd nemám. "Heleži mi lady
chlance, a dříve než kankulka spčila odpoředit
je je děvče. Líška opojena milnou
představou je kočík je plný hraček spočítá
do kočíku a celý ho spřořádka. ~~Liška~~ Líška

měla také velice špatnou chuť tak si
ř hodily. Křávkulku na záda a sot rozlečla se.
Brny doběhli k liščí noze a jednoliščíka
povídá: Mami vždyť je to Křávkulka. A
já abych běhala pro budylínka. Myslí
si Liška. A Rozpučení bouřej pořádně.
Konec

Pokračování příběhu: Chrám matky boží v Paříži.

Alois Grec

Poté co našli mrtvého Quasimoda objímajícího Esmeraldu (cikánku), nebyl nikdo, kdo by zvonil v chrámu Notre-Dame. Město se tedy rozhodlo, že udělají konkurz na zvoníka. Na zvoníka jste nemuseli být chytří a tak se na konkurz přihlásili sami hloupí občané (v té době bylo málo gramotných lidí). Každý si vyzkoušel rozhoupat zvon, jenže nikdo nebyl tak dobrý, jako Quasimodo. Nikdo ve městě nedokázal rozřinčet zvony tak jako malý hrbáč. Král Ludvík IX. se tedy rozhodl že začnou hledat i ve vesnicích kolem Paříže. Neúspěch. V žádné vesnici též nebyl nikdo, kdo by uměl zvony rozeznít. Pak jim už nezbývalo vzít nějakého člověka, který to sice neumí ale alespoň bude zvonit. Však přišel do Paříže krásný mladík, bylo mu tak kolem dvaceti, rezavé učesané vlasy, postavu jako Herkules a byl vzdělaný. Byl to úplný opak Quasimoda. Jmenoval se Pulcher (Pulčer). Jeho jméno v latině znamenalo *krásný*. Pulcher přišel do Paříže s prosbou, jestli by si nemohl zazvonit na zvony. Královi to bylo jedno, protože byl přesvědčený že se Quasimodovi nikdo nevyrovná. Sice Ludvík IX. neměl Quasimoda vůbec rád, ale byl to jediný zvoník, který dokázal rozeznít zvony po celé Paříži. Pulcher si tedy vlezl do zvonice a chytl se ohmataného provazu a spustil. Zvony se po dlouhé době rozezněly tak, jakoby ve zvonici stál zase Quasimodo. Král byl nadšen, povolal si Pulchera k sobě, a zeptal se ho. „Neznáš ty náhodou odporného hrbáče Quasimoda?“ Pulcher na to odpověděl. „Když jsem byl malý viděl jsem jak matka s tátou utíkaly před vojáky s nějakým ohavným dítětem. Řekli mi že se o sebe už dokážu postarat.“ Král se ho zeptal. „A nevíš kam utekli?“ „No myslím že sem do Paříže“ „A není tedy Quasimodo tvůj bratr? Zvoníš přesně jako on.“ Po téhle větě se Pulcher otočil a začal přemýšlet. Vše sedělo na to, že by měl být Quasimodo jeho bratr a tak se otočil a řekl. „Asi je to opravdu tak, Quasimodo je opravdu můj bratr.“ S nadšením se krále zeptal. „A kde je můj bratr teď. Chci ho vidět.“ Na to král však neodpověděl. Král nebyl nějaká litočná duše, ale na Quasimoda se mu špatně odpovídalo. „No víš totiž on zemřel pro ženu, kterou jsme popravili.“ Pulcher se rychle otočil a vyběhl pryč z královo síně. Vyběhl do zvonice a začal říčet zvony jako o život. Jeho bratr o kterém do teď nevěděl zemřel, a on se s ním ani nemohl potkat. Z lítosti se ve zvonici uzavřel a nikdo ho už nikdy neviděl. Možná proto že si zapíchl nůž do srdce a jeho tělo se rozpadlo.

Sněhurka aneb unesení sedmi trpaslíků

(jak to bylo dál)

Anna Navrátilová

Princ si odvezl Sněhurku na zámek a byli šťastní až do smrti. Takto vám skončí příběh vždy když se jen po očku podíváte na konec pohádky, ale co když tomu tak není vždy? Tato pohádka tímto šťastným okamžikem právě začíná.

Když si princ odvážel Sněhurku od sedmi trpaslíků říkal si jen tak pro sebe: „chudák holka taková pěkná a musela bydlet v takové špíně, a ti trpaslíci asi také nebudou slušní lidé no fuj“ ,ale náhle ho z rozjímání o tom jak jsou ti trpaslíci strašní vytrhla

Sněhurka:”drahý(to mluvila na prince) kdy už pojedeme”? “Hned hned drahá Sněhurko jen se rozluč s trpaslíky a já mezitím připnu tvůj kufr gumicuky na koně” odpověděl princ.

Sněhurka se tedy šla rozloučit s trpaslíky kteří v domečku připravovaly mladým něco k snědku,to aby po cestě neměli hlad. Sněhurka každého z nich objala dala jim každému pusku na tvář a slíbila že zase přijede. Když Sněhurka odjížděla všichni plakali,teda až na prince který se jen tak pro sebe šklebil. Když zmizela Sněhurka i s koněm a princem v zatačce tak se daly všichni trpaslíci do breku že by vybrečeli dokonce i vodopád,jak tam tak ti trpaslíci brečeli tak si taky stýskali po stlaní postýlek a po vaření polívků a zametání chaloupky a jak si tak pořád stěžovali a stěžovali tak si ani nevšimli že už je noc,proto se s těžkým srdcem odebrali na kutě.

Mezitím před domeček trpaslíků tiše přiklusal kůň z jezdce. Jezdec uvázal koně a tiše otevřel dveře a vstoupil dovnitř. Prošel chodbou a kuchyní,ale zastavil se v ložnici trpaslíků vzal pytel a

Ráno se na hradě Sněhurka probudila,protáhla se a začala hledat prince protože ho od včerejška neviděla. Hledala v jídelně,v trůním sále,v jeho pokoji,v kuchyni,v hladomorně,ve vězení až ve stájích jí prozradili že princ včera večer odjel. Sněhurka si řekla že asi odjel na lov a že se k obědu vrátí.Jenže večer toho dne princ stále nepřijížděl a tak se Sněhurka rozhodla najít prince sama. Ve stájích si vzala nejlepšího koně a vyjela z hradu směrem kde stál les kde bydleli trpaslíci,chtěla se jich totiž zeptat zda prince neviděli a pokud ano tak kudy jel.

Když ale dojela k trpaslíkům zděsila se protože dveře chaloupky byli otevřené. Sněhurka energicky vběhla dovnitř ale trpaslíci nikde.

Protože byly už na penzi nemohlo se ani předpokládat že by kutali uhlí v dolech. Proto začala trpaslíky volat. Před chaloupkou se však zastavila protože uviděla stopy kopyt byla si jistá že ta kopyta nepatřila jejímu koni ten byl totiž uvázaný opodál. Znovu tedy nasedla na koně a jala se stopovat toho koně který tu zanechal otisky svých kopyt. Kopyta jí po dlouhém trmácení zavedla až na malebnou mýtinu uprostřed lesa kde se pásli kůň a zněla tam kytara. Sněhurka popadla tu největší větev kterou našla a jako barbarský bojovník se vrhla na toho kdo byl nejbliže a křičela u toho pořád dokola a dokola:”vraťte mi mé trpaslíky,vraťte mi mé trpaslíky”. Až jí nějaké malé ruce větev vytrhli a Sněhurka se svalila na zem jako pytel brambor. Když se zase zvedla uviděla že ten koho zbyla větví byl její princ a že ty malé ruce co jí vytrhli větev byli ruce trpasličí.

Když se princ probudil byla už noc hvězdičky na nebi svítily jako malé drahokamy. Zvedl se a uviděl Sněhurku jak sedí u ohně a opéká si s trpaslíky brambory!? Napřed byl z toho zmatený ale potom si všiml že Sněhurka je na tom úplně stejně jako on sám. Ale než stačil něco říct tak se na něj obořila Sněhurka jak si dovolit jen tak odjet a nic jí neříct!? A tak princ začal vyprávět o tom jak se vydali z trpaslíky na výpravu že sebou měli pytel na všechno to jídlo aby ho unesli a že jí nechal vzkaz u podkoního. ”Ale já jsem ho nedostala”vypískla Sněhurka protože jí přeskočil hlas “to nevádí hlavně že jsme všichni spolu”řekl princ. A tak byli šťastní až do konce. A nebo ne?

KONEC

ČERVENÁ KARKULKA NÁVRAT VLČÍCH SIL.

(Jak to bylo dál)

Natálie Květoňová

Znáte červenou Karkulku? Jestli ano, tak si asi říkáte: „Vždyť pohádka skončila dobře, tak proč pokračovat?“ Pokračovat by se mělo, protože pohádka jak ji známe není úplně celá...

Když se červená Karkulka vrátila i s babičkou, nenašly maminku doma. Karkulka si říkala, že šla do lesa nasbírat nějaké borůvky nebo jahody. Pak se však zděsila a vykřikla: „Babičko, v lese žijí vlci že ano?“ Babička odpověděla: „Ano, žijí. Proč se ptáš Karkulko?“ „Protože kdyby šla maminka do lesa, mohla by být ve velkém nebezpečí!“ Babička se zděsila. Byla už moc stará na to, aby v lese mohla kohokoli zachraňovat. Ale v ohrožení byla její dcera i vnučka a tak řekla: „Musíme tvou matku najít!“

Obě se jako na povel začaly hrnout z domu. Po cestičce běžely tak dlouho a rychle jak jen mohly a už už se blížily k lesu. V hustě porostlém lese, se karkulka zamyslela a vzpomněla si, že o pár kilometrů dál, až za babičky domečku, je řidší les. Tam s maminkou sbírali borůvky, když rostly. Karkulka se se slzami v očích rozběhla tak rychle, jako nikdy předtím a nemyslela na nic jiného, než na svou maminku.

Pak se ozval křik. Karkulka se polekaně otočila. Znělo to, jakoby křičela její babička! „Babičko!“ Karkulka se rozběhla zpět za babičkou. Najednou uslyšela zavytí a něco se za ní pohlo. Potom to přestalo. Všechny ten křik, vytí a šustění. Karkulka začala brečet víc než před tím. Ještě jednou se ozval výkřik, ale to ji už Karkulka viděla. Viděla na zemi ležet svou babičku. Vypadala jako látková panenka. Byla bledá. Jediná její barva byla rudá. Krvavě rudá. Karkulka se k ní vrhla a objala ji. „BABIČKO! Babičko odpusť mi to. Prosím tě odpusť mi to. Já nechtěla. Tohle jsem nechtěla způsobit. měla jsem s tebou zůstat doma a počkat. Teď a tady přísahám, že jí pro nás najdu.“ S těmito slovy se Karkulka zvedla a běžela zpět jít hledat maminku.

„Už tam skoro jsi!“ Tohle si Karkulka opakovala asi už hodinu v kuse. Najednou si uvědomila, že je na místě. Na místě kde se mělo rozhodnout, zda najde svou matku živou nebo.. Karkulka na to nechtěla ani myslet. Šla po jejich známé cestičce, po které chodila vždy jen s maminkou. Teď tu byla sama.

Karkulka zase uslyšela vytí. Otočila se. Tam však nikdo nebyl. Šla dál a dál, až uviděla babičky domeček. Byl tak pestrý, ale Karkulka ho viděla jako černobílý. Zase se dala do pláče. Bylo to jakoby byla ta chalupa cizí. Karkulka začala utíkat. Necítila se tam dobře. „Byla to jen její vina. Mohla babičku zachránit. Jak to poví mamince?“ Na to myslela celou dobu. Jak to jen poví mamince. Pak se zase ozvalo vytí. A to už byla v tom lese. V lese, ve kterém s maminkou sbírala borůvky. Bylo hezké na to vzpomínat.

Najednou si všimla něčeho, co vypadalo jako náhrobek. Šla blíž. Bylo to tak dvacet metrů daleko. Odhrnula nánosy hlíny a prachu a málem to s ní nedopadlo dobře. Bylo tam jméno. Jméno, které slyšela snad jen jednou v životě. Jméno jejího otce.. William Byreton. Tohle už bylo na Karkulku moc. Tohle by vysvětlovalo, proč když se pokaždé maminka vracela z lesa měla slzy v očích.

Karkulka bloudila po lese, ale maminku nenašla. „Co když jí vlci rozcupovali a snědli. Ne! Maminka žije! Já to vím!“ Tak hledala dál.

Po jedenácti hodinách pátrání to Karkulka vzdala. Už musela domů. Byl zázrak, že jí zatím nechytli vlci.

Když už konečně byla před domem, uviděla siluetu vlka. Rychle odemkla chalupu a vběhla dovnitř. Zvenku se však ozvalo: „Karkulko, prosím odpusť mi to. Nebylo to vůči tobě fér. Prosím pusť mě dovnitř.“ „Kdo jsi. Jsi jenom vlk, tak jak to že mluvíš?!“ „Jsem tvoje maminka.“ řekl vlk. Karkulka otevřela dveře. Opravdu tam stála její maminka! „Ale jak to?“ řekla karkulka. „A co ti mám odpustit?“ Maminka se na ni podívala. Najednou jí začala růst srst, začala se zvětšovat a kroutit se po zemi jako kdyby měla nějaký záchvat. Bylo to, jako když se koukala na babičku a věděla, že už nemůže nic udělat. V jejích očích viděla strach. Ale to nebylo jediné. Bylo to, jako kdyby tam měla i nějakou podivnou věc. Jako kdyby tam měla.. „NE! Tohle není pravda!“ Vykřikla Karkulka. Maminka měla oči jako vlk! Ona byla ten, kdo umlčel jejího otce. Ona byla ten kdo umlčel její babičku. Ona byla vrah. Její maminka byla vlkodlak... Karkulce vyschlo v krku. Bylo to jako sen. Jako hodně špatný sen. Vlkodlak se zvedl. Znovu se podíval na Karkulku a..

Kvůli tomuto incidentu nevyšla Červená Karkulka 2.

KONEC

Co se stalo když jsem vyhrála kámen nůžky papír teď.

Viktorie Koubová

Bylo hnusné počasí, foukalo a pršelo a my se nudili. Nevěděli jsme co dělat. tak jsem navrhla že se budeme dívat na televizi ale nemohli jsme se shodnout na tom co si pustíme tak jsme řekly že to rozhdneme násedovně známou a všem jasnou hrou kámen nůžky papír teď. Vyhrála jsem mohla jsem vybrat film, ale jaký film si chci pustit aby ostatní nebyli naštvaní to bude zádrhel tak jsem vybrala komedii všichni byli spokojeni až na nějakého taty kamaráda z práce.

Vypadá následovně věk asi kolem 35 let na sobě měl džíny a bílé tričko, černé na kratko ostříhané vlasy, krátké vousy a kyselí obličej.

Zřejmě se mu film nelíbil. Tak si řeknu jeho chyba ostatní si to moc užili. Ale pak jsem si uvědomila že táta měl nedávno v našem domě pracovní večírek a tenhle muž tam nebyl. Tak se táty zeptám co je to za muže a on mi řekne že neví a ať se zeptám mámy ta mi odpoví stejně a mě to přijde dost divný.

Všimla jsem si že ten muž se na mě furt dívá tím svým kyselým obličejem. To je už dost divné. Tak mě napadlo jestly když odejdu z místnosti půjde za mnou?

Tak jsem to zkusila. "uť" nejde za mnou. tak to byla asi jen náhoda. ale když se zaposlouchám tak jsou slyšet šouravé kroky. "Žeby to byl on!" Za pár sekund je vidět stín je to jen babička jak jsem si jí mohla splést.

Říkám si že je to v pořádku tak si v klidu a du do svého pokoj. Sednu si ke stolu a začnu si psát do svého deníku když tu najednou PRÁSK! Rychle se schovám ve skříni vím že jsem na schovávání trochu stará ale kvůli událostem dnešního večera tak doufám že mě všichni chápete.

Je tu tma a mám asi klastro fobii ale musím to zvlanout popravdě se trochu bojím no trochu dost.

Dveře do mého pokoje vrzly a já se dívám škvírou ven. Je to ten divný muž kterého nikdo nezná nebo je to někdo jiný? Je to on a ještě nějaká žena. Ta žena ale v obývacím pokoji nebyla.

Ona měla hnědé vlasy a věk kolem 30, na sobě měl šaty z volány měli černou barvu moc pěkné vypadala jakoby přišla z plesu.

Z ničeho nic muž řekl, "Musíme najít ten deník nesmí tam být zdokumentovaný to že jsme ji malem zabili." Žena mu na to odpověděla "Všechno je to tvoje chyba, kdybys uměl dobře mířit tak se nic nestane." "Takže já můžu za všechno." odpověděl muž. "Ano můžeš" řekla žena. "Takže i za to že se ten chlap prostě pohnul a ta holka tam jen tak stala." řekl muž.

"Mlč a dělej musíme ten deník najít co nejdřív a mohl si s tím počítat že tam někdo bude stát kdyby tam neprojel ten motorkář tak je po ní mimochodem ten motorkář to asi nepřežije." Odsekla žena. Muž se nadechl jako by něco chtěl říct ale nakonec si to rozmyslel.

Celý pokoj obrátili vzhůru nohama muž se pomalu blížil ke skříni. A najednou žena zařvala. "Mám ho."

Nééé tam jsou všechny mé osobní věci a oni ho teď mají ve své moci a můžou si s ním dělat co chtějí. Pomyslela jsem si byla jsem z toho dost smutná.

Když jsem se znovu podívala ven tak už tam nebyli. tak jsem vylezla ze skříně. Všude v mém pokoji poletovalo peří a byl tam hrozný nepořádek bylo mi z toho do breku.

Šla jsem do obývacího pokoje tam se všichni smáli. Tak jsem si sedla na gauč a nic nedělala jen jsem tam tak seděla.

Asi jsem usnula protože jsem se tam probudila a nebylo mi úplně nejlépe. Furt jsem musela myslet na to co se stalo včera večer v hlavě jsem měla spoustu otázek jako třeba Kdo to byl? nebo Proč zrovna já? Já tam ani u té události nebyla.

A až zjistí že jsem to já nebyla tak začnou hledat tu pravou a já jim v tom musím zabránit.

Podle toho co ta žena říkala o tom motorkáři tak asi bude v nemocnici a ta je tu jediná musím se tam dostat a to hned. Pojedu tam autobusem a pak půjdu pěšky.

Když jsem se dostala před nemocnici tak mě nejdříve nepustili dovnitř tak jsem vymyslela plán B rozběhnu se tam a oni mě tam doufám pustí.

Tak plán B nevyšel musím mít plán C udělám něco kvůli čemu musím do nemocnice třeba omdlím ale musím se nejdříve převléct.

Tak jsem převlečená tak to jdu zkusit a vyšlo to joo.

Dostala jsem se k tomu motorkáři a on byl v komatu což jsem úplně nečekala ale to nevadí. Protože vedle na nočním stolku ležela kamera z motorky vzala jsem jí a rychle domů.

Dojela jsem domů akorát na oběd krásně to vyšlo. Po obědě jdu do svého pokoje. Nee úplně jsem zapomněla že je tu furt ten nepořádek asi ho budu muset nejdříve uklidit než se podívám na to video. Protože kdyby tohle viděla máma tak je po mně. Tak jo po 4 hodinách je uklizeno. Už se na to můžu podívat kameru připojit k počítači a na obrazovku vyjede připojte se k WiFi tak jo ale bude to chvíli trvat. Když jsem se konečně připojila k WiFi tak kliknu na spustit a ono se to začne dlouze načítat. Tak jo je to načtené a mělo by to fungovat. Video: Motorkář jede a zastal na červenou na náměstí Kulatém nějaký pán popošel a vedle motorkáře stojí ta osmiletá holčička a má v ruce deník. PRÁSK! motorkář se zhroutil a holčička se lekne a uteče pán co okolo motorkáře prošel ihned zavolal záchranku holčička přiběhla k pánovi a řekla "TATÍ!" a pán na to "ano Sofí" jakmile to dořekl obraz se rozšuměl a já si v tu chvíli uvědomila že je to Sofí Rechtlová a její otec Gregor Rechl její sousedé.

Musím je jít varovat hlavně Gregora dit ho někdo chtěl zabít. Ale dnes to už nestihnou musím tam jít zítra ráno.

Ráno jsem vstala rychle jsem se nasnídala a šla jsem k Rechtlovým. Zatukala jsem nic asi mě neslyšeli tak jsem zazvonila po chvíli otevřela paní Rechtlová. "Je Sofí doma?" zeptala jsem se. "Ne, Gregor jí odvedl na příměstský tábor." odpověděla paní Rechtlová. "Aha děkuji kdy se vrátí." řekla jsem "Ve 15:00 Gregor jí vyzvedne až půjde z práce." odpověděla paní Rechtlová "Děkuji" řekla jsem a už jsem chtěla odejít. Ale najednou ještě na mě paní Rechtlová zavolala "A k čemu si potřebovala naši osmiletou holčičku když jsi třeba o sedm let starší?" musela jsem vymyslet co jí říct celému příběhu by stejně nevěřila tak jsem řekla tohle "No přece na tu anketu do školy máme se mladších žáků zeptat co chtějí v příštím roce ve škole dělat." uť takhle rychle jsem ještě nic nevymyslela pomyslela jsem si "Aha tak já jí k vám pošlu až přijde" odpověděla paní Rechtlová "Děkuji a nashledanou" řekla jsem a paní Rechtlová pak jen řekla "Nashledanou"

V 15:30 ke mě přišla Sofí řekla jsem jí to a ona mi uvěřila což je dobře. Ona to pak řekla tátovi což bylo těší aby tomu uvěřil ale nakonec za mnou přišel řekl "Děkuji budu si dávat pozor"

Ten záhadný muž asi už zjistil že ten deník není Sofí ale můj. tak jsem ho našla u mě ve schránce a bylo mi jasné že tu noc si půjdou pro deník Sofí tak jsem zavolala Policii.

Toho záhadného muže zatkly a tu ženu taky jmenovali se Gelbert a Květa Jelgovi byli to manželé. A najala si je paní Rechtlová protože její muž byl velmi bohatý a kdyby zemřel tak jeho bohatství zdědí ona.

Celý tenhle příběh mi přišel dost zajímavý tak si h zapisují do mého deníku.

KONEC

